

Sociālajā medijā *Facebook* ir grupa “Foto Cēsis”. Tur virtuāli satiekas gan tie, kuri dzīvo Cēsīs, gan bijušie cēsnieki, arī tādi, kurus

mūsdienu straujais laikmets aiznesis uz citu pasaules malu. Un tīmekļvietnē viņi sastopas domās un sajūtās par Cēsīm.

VIENOT AR fotogrāfijām internetā

tiski, lai viņiem būtu nozīmīgs un svarīgs tas, kas tiek publicēts.

Vērtējot, vai grupa veido cēsnieku, latviešu identitāti, Jānis Geseltnis teic: “Protams, katra publicētā fotogrāfija ir kā sava veida identitāte, paliekoša atmiņa un vērtība. Ļoti priecājamies, saņemot senlaiku fotogrāfijas, redzam, kāda pilsēta bija agrāk un kāda ir tagad. To visu cenšamies apvienot, sakārtot tā, lai skatītājiem ir skaidrs, kas ir Cēsis.” A. Gedroica secina: “Droši vien katrs, kas ierauga publicēto, uztver to citādi, ar savām sajūtām, iztēli. Tiem, kam Cēsis ir dzimtā pilsēta, bet te vairs nedzīvo, ieguvums ir tas, ka var apskatīt, kā pilsēta attīstās, kas mainījies, kopš viņi te dzīvojuši, kādi pasā-

kumi notiek. Ir zināms, ka seko līdzī arī tie, kam Cēsis patīk kā pilsēta, kas iemīlējuši pilsētu, skaistās vecpilsētas ieliņas.”

Visvairāk grupas feisbuka kontā ir attēlu, kur redzama pilsētas vide, ēkas, bet ir arī dažādi dabas skati, iemūžināta gadalaiku maiņa un pilsētas senatnīgā aura apvienojumā ar mūsdienīgumu. Jānis Geseltnis teic: “Ielu un ēku foto ir vieglāk uzņemt, to var darīt, ejot uz vai nākot no darba, nav vajadzīgs auto. Bet, lai uzņemtu skaistu dabas ainavu, vajadzīgs piemērots laiks, bieži vien ar auto ir jāizbrauc ārpus pilsētas. Tas ir sarežģītāk, tāpēc šādu foto ir mazāk. Bet mūsdienās ir ļoti raksturīgi rādīt esošos notikumus. Ja pilsētā noticis kas interesants, zi-

nām, ka drīz saņemsim kādu reportāžu par to. Domāju, ka tas šo grupu padara tikai interesantāku, apvienojot aktuāli notiekošo ar foto mākslu.”

Ko cilvēki galvenokārt pamana pilsētā? Alise Gedroica stāsta: “Bieži tiek ievietotas Cēsīm raksturīgu ēku, apskates vietu attēli, bet katrs fotografējis atšķirīgi. Nekad nav bijuši divi vienādi foto, jo katrs ierauga ko citu un no cita rakursa. Arī mums, administratoriem, bieži gadās būt prom no Cēsīm, tad ir interesanti paskatīties, vai kas mainījies, kas jauns. Fotogrāfijās mēdz būt arī vietas, kas pat cēsniekiem maz zināmas, ir interesanti aiziet tās apskatīt.” □

Alga par administrēšanu - gandarījums, ka attēli patīk

Lai feisbuka kontā skatāmie attēli būtu kvalitatīvi, lai negadītos, ka, piemēram, desmit attēlos pēc kārtas redzama viena un tā pati ēka no līdzīga skatupunkta, grupas administratori regulāri seko saturam. Jānis Geseltnis pastāsta: “Grupa aug, un vēlamies, lai aug arī mūsu sekotāji, fotogrāfi. Vēlamies redzēt arvien interesantākas un kvalitatīvākas fotogrāfijas. Diemžēl gadās attēli, ko nevar publicēt.” Tāpat viņš norāda: “Netrūkst arī negatīvu komentāru, vienkārši reklāmas, “spami”, ko dzēšam. Noteikti nepieļaujam cieņu aizskarošus, aizvainojošus tekstus, rupjības, negācijas par pilsētu, cilvēkiem. Grupas administrēšana iespējama pilnībā attālināti, mēdzam to darīt, pat esot citā valstī. Viss, kas ir vajadzīgs, ir labs noskaņojums un internets. Kā komanda satiekamies vienu līdz divas reizes mēnesī un administrējam grupu ar patiesu lepnumu. Mūsu alga ir skaisto fotogrāfiju saņemšana, atziņa, ka cilvēki priecājas par ievietoto, arī viņu izbrīns par to, cik pilsēta ir skaista. Tas dod spēku

◆GRUPAS VEIDOTĀJI: Jānis Geseltnis (no labās), Alise Gedroica un Ritvars Muceniks.

un motivāciju darboties tālāk. Grupas sekotāji ir lieliski, tāpat kā mana spēcīgā komanda, bez

kuras šāda grupas pastāvēšana ilgtermiņā nebūtu iespējama.” Alise Gedroica pirms kļūšanas

par vienu no grupas administratoriem arī bija viena no sekotājām “Foto Cēsīs”. Viņa teic: “Sekoju

līdzī ievietotajām bildēm un piedalījos grupā rīkotajos konkursos. Negaidīti saņēmu Jāņa uzaiicinājumu, vai vēlos iesaistīties grupas darbībā. Sākumā atturējos, jo man ir daudz citu ikdienas pienākumu, ir skola un darbs, nezināju, vai pietiks laika visam, ja vēl pievienošos grupas darbam. Tobrīd domāju, ka darbošanās grupā prasīs vairāk laika, nekā tas izrādījās. Bet tomēr apdomāju un piekritu. Neesmu to nožēlojusi, jo ir patīkami redzēt cilvēku emocijas, redzēt, kā novērtē to, ko mēs darām, tas dod arī enerģijas devu ikdienā.

“Foto Cēsis” grupā darbojos jau pusotru gadu, un šie mazie darbiņi jau kļuvuši par ikdienu. Ja ir laba komanda, tad arī ir prieks iesaistīties. Kopā top jaunas idejas, jo tagad saprotu, ka visu var saplānot un paspēt izdarīt, ja ir vēlšanās. Grupa man ir nozīmīga, jo esmu dzimusi Cēsīs un dzīvoju Cēsīs, tāpēc ir vēlme iepriecināt cēsniekus ar to, ko mums iespējams dot, un arī parādīt citiem, kāda ir mūsu pilsēta, lai būtu vēlme atbraukt ciemos uz Cēsīm.” □

KOMENTĀRS

Virtuālā vide kļūst arvien nozīmīgāka

Domājot, kas ir latviskā identitāte un kas to veido, vispirms, protams, ar to saprotam latviešu valodu, vēsturi, kultūras mantojumu, tradīcijas, valsts svētkus, sarkanbaltsarkano karogu, himnu, tik raksturīgo dabu un tieši Latvijā cepto rudzu maizes klaipus.

Latvijas Universitātes (LU) Sociālo zinātņu fakultātes rakstu izdevuma rakstā “Latviskā identitāte latviešu skatījumā” norādīts: “Latviskā identitāte ir ideju, vērtību un kultūras modeļu simbolu kopums, ar kura palīdzību tiek veidota, uzturēta un izteikta cilvēka etniskā piederība latviešu tautai, un šīs tautas kolektīvā pārtības apziņa. (...) Tradicionāli vienā sabiedrībā dzīvo vairākas paaudzes, un kat-

rai no tām ir sava kopīga sociālā un vēsturiskā pieredze, kas tomēr ir atšķirīga, jo ikviena jaunā paaudze ātrāk un labāk pieņem jaunu sociokulturālo vidi ar visiem jaunievedumiem, taču ātrāk aizmirst veco vai pavisam radikāli veido ko jaunu.”

Katrs jūtas piederīgs ne tikai Latvijai, bet arī dzimtajai pilsētai, pagastam. Daudzi citās valstīs dzīvojošie latvieši meklē, kā uzturēt latvisko identitāti, un līdz ar laiku, kurā dzīvojam, mainās arī veids, kā tas iespējams. Savulaik, pirms gadiem piecdesmit, bija Raimonda Paula plates, žurnāls “Liesma”, fotomākslas grāmatas, tagad arī ārzemēs var klausīties Latvijā raidītos radio un televīziju, tīmekļvietnēs, arī sociālajos medijos sekot latviskajam un uzturēt saziņu. Mūsdienu pasaule ir unikāla ar

to, ka, neskatoties uz globalizāciju, lai kur atrodamies, pateicoties internetam, varam būt saistīti un izjust piederību noteiktai vietai. Virtuālā vide dod iespēju būt saistītiem, būt iesaistītiem.

Latvijas Universitātes pētnieks Jurgis Šķilters izdevumā “Nacionālā identitāte un vide” ir norādījis, ka identitāte, it īpaši nacionālā, ir balstīta tajā, kā ikviens vides lietotājs identificē sevi un vietu, kurai viņš ir piederīgs. Viņš arī vaicā, kura no vidēm – fiziskā vai virtuālā – ir psiholoģiski, kognitīvi reālāka un nozīmīgāka, un vērtē, ka, nenoliedzami, virtuālās vides nozīmīgums arvien palielinās.

Es gribētu teikt, ka virtuālās vides nozīmīgums ir tieši saistīts ar paaudzi, par kuru ir runa. Ja vecākiem cilvēkiem lielākoties svarīgākā ir fiziskā vide, gados jau-

niem cilvēkiem ļoti nozīmīga dzīves daļa notiek pasaules tīmeklī. Tas veido viņa izpratni par daudziem jautājumiem, tāpēc ir būtiski, ka identitātes jautājumi tiek uzturēti arī virtuālajā vidē. Arī Līva Brice, LU Sociālo zinātņu fakultātes komunikācijas zinātnes doktorante, iepriekšpieminētajā izdevumā norāda: “Var runāt par konkrētu paaudzi, kuras pieredze un izpratne par dzīvi, attiecībām un komunikāciju ir veidota, mācoties no saziņas sociālajos tīklos.”

Mūsdienu laikmets, kurā jaunajai paaudzei virtuālā vide ir nesaraunami saistīta ar fizisko vidi, arī latviskā identitāte veidojas, tām abām mijiedarbojoties. Un arī vecākā paaudze tieši tad, ja bērni pārceļas uz dzīvi ārzemēs, apgūst virtuālo vidi, jo tā dod ie-

spēju plašākai saskarsmei, bagātina piederības izjūtu un arī palīdz uzturēt un kopt latvisko identitāti. □

Lappusi sagatavoja
IVETA ROZENTĀLE

Projektu finansē
Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem

MAF
Mediju atbalsta fonds

Mediju atbalsta fonda ieguldījums no
Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.
Par saturu atbild projekta īstenotājs
izdevniecība SIA “Cēsu Druva”.